

NEM MEGYEK RODOSTÓBA

Izenetet küldtek kézen-közön görbe
diplomata-úton a suttogó postán.
Prágából nagy utat tett meg, amig körbe
eljött a hír hozzám, hogy csak tűrt vendége
vagyok én e földnek, költözzek ki Pestre,
vagy Rodostóba, csak menjek a fenébe.

Én menjek el innen? Én ide nem jöttem!
Én mindig itt voltam világ kezdetétől,
emberformám várva a sárosi rögben.
Tiportak felettem római légiók,
hún lovak, gót, tatár, osztrák paták. Jöttek
s eltűntek. Nem hoztak s nem hagytak semmi jót.

E föld része voltam. Egyszer intett Isten
s emberré virultam. Az anyám álmain
keresztül e földből így kaptam a testem:
sárosi dombokon piroslott a málna,
fényt evett a búza, krumpli kotlott fészken
s ezekből lett testté bennem anyám álma.

Nem vagyok Rákóczi. Nem rokonom nékem
sem a muszka cár, sem a francia király.
Mint testem e földben, lelkem élt e Népbén,
mezítláb harcoló rongyos kurucokban:
magyarban, szlovákban, ruszinban. Szívemben
porladt kuruc ősök vágya újra dobban.

Az erdei virág, ha fogynak a fények,
egy-helyben haldokol, avar lesz, elkorhad,
trágyája lesz új, szebb virágú növénynek.
Ilyen az én népem. Várva, egyre várva,
trágyának hull szirma a szebb jövő alá.
Szegény elhagyott nép. Atyátlanul árva.

Mert van jövőjéhez sok bába itt, hitvány.
 Júdás írdeák, ki tárogatóval
 csalogatja labanc-útra, vizályt szítván,
 van jó igrice, ki szívét elringatja,
 tudós tanítója, pár nemes vezére,
 — de azért oly árva, mert kevés az Atyja!

Atya kell népemnek! Húzhatnak karóba,
 szívem van: maradok népem egy Atyjának.
 Nem megyek sehová semmi Rodostóba,
 mert Rodostó-éltem volna nékem Pesten.
 Ha meghalok, ezt a földet trágyázza meg
 új, szebb kuruc álmok tavaszához testem!

Mécs László

A Felvidék nagy költője ezt a versét, amelyet az *Élőket nézek* c. most megjelent kötetéből (Budapest, Révai) közlünk, a felszabadulás előtt írta. Ma már a száműzött feketepecsétes útlevele nélkül jöhet dunai és tiszai híveihez.